

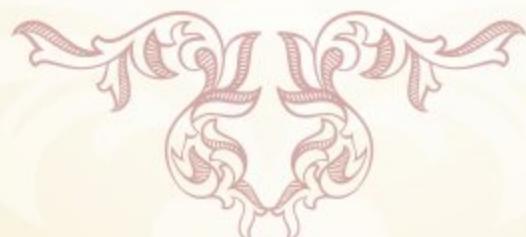
BRÂNDUŞA VRÂNCEANU

Crinul Moldovei

sau

*Viaţa Sfintei Cuvioase Parascheva
de la Iaşi pentru copii*

*Nepsis
Timișoara
2015*

Era o noapte ca oricare alta, în satul Epivata, de pe malul Mării Marmara: pescarii își trăseseră bărcile la mal, întorcându-le coca în sus, să se usuce, negustorii își închiseseră tarabele, gospodinele strânseseră de mult urmele cinei, liniștea se înstăpânise peste întreaga așezare. Oricine ar fi spus: „o noapte ca oricare alta”... și totuși, stelele își picurau lumina într-un fel anume, mai dulce, mai mângâietor, în vreme ce Marea Marmara – *Marmara Denizi*, cum îi spun, astăzi, turcii – își trimitea valurile mai departe ca oricând pe întinderea de nisip auriu ce mărginea sătucul. Parcă ar fi vrut să audă, să vadă, să afle cea dintâi. Să afle, ce?... Era o noapte ca oricare alta?

În casa unui om înstărit din acel sat, gospodar pe nume Nichita, noaptea aceea nu era, încă un caz, o noapte ca oricare alta! În casa lui, mult-iubita sa soție lupta să aducă pe lume încă un copil. Nichita spera ca acest copil să fie fată; în urmă cu câțiva ani, le dăruise bunul Dumnezeu un băiat, pe care îl numiseră Eftimie. Băiatul acesta stătea acum lângă el și încerca să-l liniștească:

- O să fie bine, tăticule, o să vină surioara mea, o să fie frumoasă și sănătoasă și o să-i iubim toți, mult de tot! Si tu, și mama, și eu! O să fie lumina noastră...

Tatăl își coborî privirea spre copil. Era atâtă siguranță și atâtă incredere în bucuria lui, încât nu se putu opri să-i zâmbească, în ciuda faptului că era îngrijorat.

- Da, Eftimie, o vom iubi mult, și va fi lumenă noastră!

Pe la ferestrele deschise spre noaptea de vară, stelele roteau scânteieri de șoaptă, de nimeni înțelese. Ele știau (aşa cum știa și marea) – știau că, în noaptea aceea, deloc obișnuită, Dumnezeu avea să trimită pe pământ o fetiță cu un suflet frumos, un suflet care urma să fie nu doar lumina familiei ei, ci una dintre luminile întregii creștinătăți! În noaptea aceea, s-a născut, copii, cea care avea să devină Sfânta Cuvioasă Parascheva...

Au trecut câțiva ani. Cei doi copii, Eftimie și Parascheva, creșteau frumos, împărțind tot ceea ce le oferea viața, de la bucățica de pâine, lumina satului lor natal și murmurul mării, până la învățăturile creștinești în care îieducau părinții. Fără să bănuiască, se pregăteau amândoi pentru ceea ce aveau să devină, doi sfinti. Dar, până una-alta, nu erau decât doi copii obișnuiți, care își vedea de școală și de joacă, aşa, ca voi.

Pe când erau ei încă destul de mici, pe tatăl lor l-a chemat Dumnezeu în Împărăția Lui.

Copiii au rămas în grija mamei, care i-a iubit de două ori mai mult, de atunci, ca să înlăciască în viața lor și dragostea tăticului plecat. În fiecare duminică și la fiecare sărbătoare, Parascheva și Eftimie, însوtiți de mămica lor, mergeau la biserică, la slujbă. Cântările de acolo, cuvintele pe care le auzeau, citite din *Sfânta Evanghelie*, se întipăreau adânc în ini-mile lor. Deseori, seara, înainte de a merge la culcare, cei doi copii vorbeau între ei despre cele auzite la biserică.

- Eftimie – îl întrebă, într-o astfel de seară, micuța Parascheva pe fratele ei –, tu crezi că Mântuitorul nostru ne vede peste tot și în toată vremea?

- Eu aşa cred! N-a spus El, cum ai auzit și tu, duminica trecută, când a citit Părintele din *Sfânta Evanghelie*, că „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!”?

- „În toate zilele”... murmură Parascheva. Dar asta nu înseamnă și „în toate nopțile”... poate că noaptea nu ne vede!

- Ba ne vede, Parascheva! „În toate zilele” înseamnă tot timpul, să ştii!

- Ce bine-mi pare! – se bucură fetița – că tare mi-ar fi fost frică noaptea, când se face întuneric și liniște, dacă n-aș fi știut că Dumnezeu ne vede și atunci și că este cu noi! Mulțumesc, Eftimie!

Și zilele treceau, liniștite și dulci, sub lumina parcă înmuiată în miere a sătucului mângâiat de apele azurii ale Mării Marmara. Parascheva învățase să citească și își petrecea

